

jice při tom jinověrce z povinné školní návštěvy, porušil tím veřejný pořádek ve smyslu §§ 122 a 123 ústavní listiny a dlužno proto i v tom směru souhlasiti s názorem rekursního soudu. Ponechání dítek matce jest tím, co již uvedeno, dostatečně odůvodněno a netřeba proto zabývat se dalšími vývody dovolacího rekursu.

Čís. 8214.

Pro určení hodnoty předmětu sporu o výpověď z nájmu nerozhoduje hodnota nájemného za navrženou výpovědní lhůtu, nýbrž ocenění žalobcovo podle § 56, druhý odstavec, j. n. I ve věcech nepatrných platí pro určení hodnoty sporu předpisy §§ 54—59 j. n. Odvolací soud není oprávněn určovati sám hodnotu sporu a prohlásiti za nepatrnou spornou věc, již žalobce v žalobě ocenil nad 300 Kč.

(Rozh. ze dne 11. srpna 1928, R I 553/28.)

Z rozsudku, jímž byla prohlášena výpověď z bytu daná žalobcem žalovanému za bezúčinnou, odvolal se žalobce z důvodu nesprávného posouzení věci, neuplatňuje žádných zmatečností. **O d v o l a c í s o u d** odvolání odmítl. **D ů v o d y:** Ve sporu tomto jde o hodnotu předmětu, spadající pod mez, stanovenou pro řízení ve věcech nepatrných. Žalobce ocenil sice předmět sporu na 1.000 Kč, samovolné toto ocenění nemůže však míti vliv na skutečnou hodnotu sporu, neboť bylo by to obcházením zákona, jenž v § 448 c. ř. s. má donucující ustanovení, jež ani dohodou stran nemůže býti změněno. Výpověď z bytu, o jaký tu jde, dává se v žalobě samé tak, že od doručení výpovědi měl žalovaný za půl roku byt vykliditi. Podání výpovědi k soudu již v terminu dřívějším stalo se patrně z opatrnosti, neboť mohla býti ještě dodržena výpovědní lhůta čtvrtletní (§ 3 nařízení ze dne 26. června 1924, čís. 172 sb. z. a n.). Roční nájemné činí podle udání žaloby 200 Kč a jde tudíž podle § 58 druhý odstavec j. n. o spornou dobu čtvrtletní s činží 50 Kč, v nejlepším pro žalobce případě o dobu půlletní s činží 100 Kč. Hodnota sporu tohoto je tudíž nejvýše 100 Kč a jde proto o spor ve věci nepatrné podle § 448 c. ř. s. Z rozsudků v takovýchto věcech lze se však odvolati podle § 501 c. ř. s. jen z důvodů zmatečnosti v § 477 čís. 1 až 7 c. ř. s. vytčených. Nesejde na tom, že ve skutečnosti v první stolici nebylo řízení podle § 448 c. ř. s. zavedeno, rozhodným jest skutečný předmět sporu.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by vyřídil odvolání bez ohledu na důvod, z něhož je odmítl.

D ů v o d y:

Odvolací soud nebyl oprávněn, by určil sám hodnotu sporu, a prohlásil podle svého odhadu hodnoty té spor za věc nepatrnou. Podle § 448 c. ř. s. platí zvláštní ustanovení pro řízení ve věcech nepatrných ve sporech, kde peněžitá částka v žalobě žádaná nebo hodnota před-

mětu sporu nepřesahuje tři set Kč nebo žalobce prohlásí, že místo předmětu v žalobě žádaného chce přijmouti peněžitou částku 300 Kč nepřevyšující. Ježto § 448 c. ř. s. o určení hodnoty předmětu sporu nic zvlášť neobsahuje, platí pro ně předpisy §§ 54 až 59 j. n. Tedy pro nároky nepeněžité rozhoduje ocenění žalobcovo nebo žádané odbytné. Žalobce nežádal odbytné a proto rozhoduje jeho ocenění sporu podle § 56 druhého odstavce j. n. Když pak žalobce ocenil předmět sporu na 1.000 Kč a zákon nedává soudu práva, by toto ocenění zmírnil (§ 60 j. n. a contr.) rozhoduje pro způsob řízení toto ocenění. Odvolací soud neprávem pokládá za to, že pro určení hodnoty předmětu sporu o výpověď z nájmu rozhoduje hodnota nájemného za navrženou výpovědní lhůtu. Proto není v zákoně podkladu. Ježto tedy hodnota předmětu sporu činí 1000 Kč, nejde o spor ve věcech nepatrných a v důsledku toho odvolací soud neprávem odmítl odvolání, pokládaje neprávem spor za věc nepatrnou. Usnesení odvolacího soudu bylo zrušiti a naříditi, jak se stalo.

Čís. 8215.

Činí-li si na peníze složené na soudě podle § 307 ex. ř. nárok několik osob, dlužno o sporných nárocích jednati podle zásad §§ 283—287 ex. ř. u soudu exekučního, jenž jest od doby přikázání k vybrání jediné příslušným k rozhodnutí o tom, komu dlužno vydati složené peníze.

(Rozh. ze dne 11. srpna 1928, R I 604/28.)

Soud první stolice zamítl návrh na vydání peněz složených na soudě, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů.

Důvody:

Podle § 307 ex. ř. jest poddlužník v případě, že si na pohledávku, která byla přikázána k vybrání nebo na místě placení, činí nárok i jiné osoby, oprávněn složit pohledávku na soudě. Složením na soudě není však exekuce na pohledávku ještě skončena. Činí-li si na složené peníze nárok více osob, dlužno o sporných nárocích jednati podle zásad § 283 až 287 ex. ř. u soudu exekučního, jenž jest k rozhodnutí o tom, komu dlužno pohledávku (složené peníze) vydati od doby přikázání k vybrání jediné příslušným. Vždyť soud, u něhož se stalo složení, není ani zpraven o nárocích, které se na složené peníze vznášejí, a v řízení nesporném nemůže rozhodovati o sporných nárocích na vydání. Ježto složené peníze přijal na soud soud procesní, který rozhodoval jen o obstavce složené pohledávky, ale který nebyl oprávněn rozhodovati o sporných nárocích na složené peníze — ale přes to o vydání rozhodl, překročil meze své působnosti, jeho rozhodnutí je zmatečné podle § 477 čis. 6 c. ř. s. a § 402 a 78, 51 ex. ř. Bylo proto usnesení vydáno sou-